

N:o 148.

Af herr **J. Bromée**, *angående ändring af 2 § utsökningslagen.*

Sedan vid en del föregående riksdagar motioner, dels af andra och dels af mig, blifvit väckta derom, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, borde få verkställa utmätning och försäljning af utmätt lös-egendom, då de derom af fordringsegare anlidades, har under tiden vunnit erfarenhet ytterligare bekräftat den i motionerna framhållna omständigheten, att kostnaderna för utmätningsförrättningar och försäljningar af utmätt gods uppgå till onödigt stora belopp, derigenom att kronofogdarne, som hafva mycket större tjenstgöringsområden att genomresa än länsmännen, verkställa förrättningarne. Mig synes därför, att fordringsegares, gäldenärers och andra rättsegandes intressen borde sammanfalla deruti, att minska de dryga kostnader, som i allmänhet uppstå vid här omnämnda exekutiva förrättningar, och detta särskildt i de fall då kronofogdarne verkställa dem, hvilket numera ganska ofta eger rum. Det är icke blott det stora afståndet inom kronofogdedistriktet eller fögderierna, som gör att deras resor blifva så dyra, utan äfven den omständigheten, att kronofogdarne ega att beräkna reseersättningen efter fjerde klassen i resereglementet, som bland annat tillåter dem taga betaldt för 2 hästar, när resan sker med skjuts, då länsmännen deremot erhålla reseersättningen efter femte klassen och blott för 1 häst. Det synes mig vara angeläget att få ett sådant missförhållande rättadt, ity att detsamma ju ytterst och tyngst drabbar den förut skuldbelastade. Vårt land är vidsträckt, och många inom riksdagen känna icke de olika förhållandena inom detsamma, särskildt i dess nordligare delar; jag hoppas emellertid kunna ådagalägga behöfligheten af en ändring i det påpekade förhållandet. Det finnes i midten af landet ett kronofogdedistrikt, der fogden, så som han nu är stationerad, har

till midten af största socknen i fögderiet omkring 14 mil, till andra socknar omkring 10 mil och till de öfriga, utom den i hvilken bostaden är belägen, mellan 3 och 8 mil. I en hel del distrikt äro väl afstånden mindre, men i många äfven mycket större.

Enligt 4 § utsökningslagen den 10 augusti 1877 eger Konungens befallningshafvande för bestämdt fall eller inom visst område förordna länsman eller annan lämplig person att på eget ansvar i kronofogdes ställe vara utmättningsman; men känt är, att inom hela landet högst få hafva sådana förordnanden, och inom Jemtlands län finnes mig veterligen ingen innehafvare deraf.

De med nu rådande förhållanden förenade dryga kostnader, långa resor och obehag hafva i motioner och anföranden särskildt framhållits vid riksdagarne 1888, 1889, 1890 och 1891, och vid 1890 års riksdag syntes åtminstone Andra Kammaren inse vigten af den påyrkade ändringen; och jag anhåller få hänvisa till de skäl, som vid dessa tillfällen anförts för densamma.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen beslutar, att 2 § i utsökningslagen den 10 augusti 1877 ändras och erhåller sådan lydelse, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, må ega rättighet verkställa utmätning och försäljning af utmätt egendom, då de derom af fordringsegare anlitas.

Vördsamt anhålles, att lagutskottet, dit denna motion torde remitteras, formulerar den lydelse, som paragrafen i fråga i följd af ändringen bör hafva, äfvensom öfriga ändringar i utsökningslagen, hvilka till följd deraf må befinnas erforderliga.

Stockholm den 27 januari 1896.

J. Bromée.

Häruti instämma:

G. Sälling
från Vestmanland.

A. Walter.

J. Nordin.

P. Norberg.

Lars Eriksson.